

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne 23. 11. 2004 a je vykonatelné.

KRAJSKÝ SOUD V PRAZE
dne 22. pros. 2004

W spoj. s msn.
W 710/27/2004

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v hlavním líčení konaném dne 1. července 2004 v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Oldřišky Rysové a přísedících Evy Bulantové a Ing. Miloslava Mašaty t a k t o :

Obžalovaný

P ■ Z ■,

nar. ■ v K ■, bytem C ■, ulice 9 ■, okr. K ■, bez
pracovního poměru, nyní ve vazbě ve Věznici Praha – Ruzyně,

je v i n e n ,

že

v obci C ■, ul. N ■ č. ■, okr. K ■, v přesněji nezjištěné době
v noci z 10. října na 11. října 2003, v úmyslu usmrtit poškozenou K ■
Š ■, nar. ■, a zmocnit se peněz a cenných věcí z jejího majetku,
vnikl násilím do domu jmenované, nezjištěným způsobem ji usmrtil a z jejího
majetku na místě odcizil dámské hodinky s řetízkem v hodnotě 200,- Kč,
dámský prsten v hodnotě 1 200,- Kč, dva řetízky v hodnotě 1 400,- Kč
a finanční hotovost ve výši nejméně 3 000,- Kč,

a tohoto trestného činu se dopustil přesto, že byl rozsudkem Okresního soudu v Kolíně ze dne 14. 9. 1988, sp. zn. 1T 127/88, ve spojení s unesením Krajského soudu v Praze ze dne 23. 11. 1988, sp. zn. 8To 545/88, mimo jiné odsouzen pro trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zákona k trestu odnětí svobody v trvání sedmi roků, z jehož výkonu byl podmíněně propuštěn usnesením Okresního soudu v Jičíně ze dne 18. 9. 1990, sp. zn. Pp 816/90, na zkušební dobu v trvání tří roků a poté byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 21. 10. 1993, sp. zn. 4T 50/93, pro pokus trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1, 219 odst. 1, 2 písm. f) tr. zákona k trestu odnětí svobody v trvání 12 let, z jehož výkonu byl podmíněně propuštěn usnesením Okresního soudu v Jablonci nad Nisou, sp. zn. Pp 53/2003, ze dne 6. 5. 2003,

t e d y jiného úmyslně usmrtil, čin spáchal opětovně v úmyslu získat majetkový prospěch, přičemž tento závažný úmyslný trestný čin spáchal znovu, ač byl pro takový zvlášť závažný úmyslný trestný čin potrestán,

č í m ž s p á c h a l

trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. c), h) tr. zákona jako zvlášť nebezpečný recidivista ve smyslu § 41 odst. 1 tr. zákona,

a o d s u z u j e s e

podle § 219 odst. 2 tr. zákona za použití § 29 odst. 3 tr. zákona a § 42 odst. 1 tr. zákona k trestu odnětí svobody na d o ž i v o t í .

Podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zákona se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do věznice se zvýšenou ostrahou.

O d ů v o d n ě n í :

Po provedeném dokazování vzal soud za prokázaný následující skutkový děj:

Poškozená K[REDAKCE] Š[REDAKCE] bydlela sama v domě čp. [REDAKCE] v ulici N[REDAKCE] v C[REDAKCE]. Obžalovaný P[REDAKCE] Z[REDAKCE] místo i poškozenou znal a v minulosti se již dopustil násilné trestné činnosti vůči H[REDAKCE] J[REDAKCE] a M[REDAKCE] V[REDAKCE], které bydlely nedaleko od poškozené Š[REDAKCE]. V přesněji nezjištěné době v noci z 10. na 11. října 2003 obžalovaný vnikl do domu

poškozené tak, že rozbil skleněnou výplň vchodových dveří a tyto si odemkl, neboť poškozená nechávala klíč v zámku. Poté obžalovaný poškozenou v domě napadl a nezjištěným způsobem usmrtil. Dům prohlédl a odcizil nejméně dámské hodinky zn. Čajka s řetízkem v hodnotě 200,- Kč, dámský prsten v hodnotě 1 200,- Kč, dva řetízky v hodnotě 1 400,- Kč a finanční hotovost ve výši nejméně 3 000,- Kč. Poté dům uzamkl klíčem, který byl ve dveřích, a tělo poškozené z domu odnesl a ukryl jej na nezjištěném místě.

Obžalovaný popřel, že by se uvedeného činu dopustil. Ve své první výpovědi v přípravném řízení uvedl, že čin nespáchal a na dotaz, jak se mohla jeho krev dostat do domku poškozené, uvedl, že neví, ale že dával před dvěma měsíci krev v nemocnici v Kolíně a že po propuštění z výkonu trestu dával krev na transfusní stanici v Kolíně. Předtím dával krev v roce 1997 v souvislosti s nemocí. Uvedl, že v domě poškozené nikdy nebyl.

Při dalším výslechu obžalovaný popsal, co dělal ve dnech 10. až 12. října 2003. Uvedl, že v pátek byl v restauraci v S [redacted] a v restauraci v C [redacted] se známými a šel domů pěšky asi ve 23.00 nebo 23.15 hod. Část cesty šel se svědkem V [redacted], když se jejich cesty rozdělily, pokračoval sám. Doma mu otevírala dveře jeho matka. Následující den dopoledne si byl u svědka V [redacted] pro kolo, poté byl opět v restauraci v C [redacted], odpoledne byl na fotbale a večer jel opět se známými do Kolína, odkud se vrátili kolem 03.00 hod. domů. Opět mu otevírala doma matka. Další den, tedy v neděli, byl dopoledne nakoupit v obchodě a večer šel se svědkem V [redacted] do restaurace. Cestou slyšeli hlášení obecního rozhlasu, z něhož se dověděli, že hledají poškozenou K [redacted] Š [redacted]. Tvrdil, že mu často teče z nosu krev a mohl někde odhodit kapesník a že každého čtvrt roku dával krev v Kolíně. Uvedl, že finanční potíže neměl, protože si z výkonu trestu přinesl 25 000 nebo 28 000 korun, které si vydělal nedovolenými sázkami. Na svobodě chodil na melouchy, zpočátku bral podporu v nezaměstnanosti, od září pracoval v cukrovaru. V říjnu do svého zadržení výplatu nebral. Uvedl, že dluh v restauraci měl, protože je obvyklé, že lidé nemají peníze a nechají si napsat útratu na lístek. Uvedl, že dlužil tři a půl tisíce, nyní dluží dva tisíce korun. Poté se vyjádřil, že dluh dosáhl výše 5 000 nebo 5 500,- Kč a že zaplatil pouze 3 500,- Kč, protože u sebe neměl dostatek peněz a že zbytek měl zaplatit po 15. říjnu. Tvrdil, že nenabízel ke koupi žádné věci svědku S [redacted], ani mu nepůjčil svůj mobilní telefon.

Při hlavním líčení vypovídal obžalovaný v podstatě shodně jako v přípravném řízení. Uvedl, že jeho dluh v restauraci činil 4 000 nebo 5 000,- Kč a že zaplatil 4 000,- Kč s tím, že zbytek uhradí do konce týdne. Vysvětloval to

tím, že doma měl dost peněz na zaplacení celého dluhu, ale chtěl, aby ještě zbyly peníze na útratu.

Svědék M [REDACTED] V [REDACTED] potvrdil, že byl s obžalovaným v restauraci večer dne 10. 10. 2003 s tím, že tam zůstali asi do půlnoci. Uvedl, že jej odvážel domů autem svědek K [REDACTED] a že si nepamatuje, zda společně s nimi jel i obžalovaný. Následující den si přijel obžalovaný po 8.00 hod. pro kolo, které si u něj večer nechal a poté se sešli odpoledne na fotbale a dohodli, že se opět večer sejdou v restauraci. Společně pak jeli do Kolína a vrátili se kolem třetí hodiny v noci. Přijeli společně vozidlem taxislužby, oba vystoupili u pošty, domů šli pěšky každý zvlášť. Dále vypověděl, že se mu obžalovaný svěřil, že vyhrál 50 000,- Kč ve sportce.

Svědék V [REDACTED] K [REDACTED] uvedl, že byl 10. 10. 2003 večer ve společnosti obžalovaného, svědka V [REDACTED] a svědka K [REDACTED] a že si na ten den pamatuje proto, že přišel domů pozdě. Uvedl, že se rozcházel kolem 0.30 hod. a že obžalovaný odcházel sám s tím, že se projde. Uváděl, že obžalovaný neměl peníze a že mu společně s ostatními kamarády platili celý večer pivo. Obžalovaný podle něj vypil 7 desetistupňových piv.

Svědék J [REDACTED] K [REDACTED] shodně jako svědek K [REDACTED] uvedl, že v pátek navštívili společně s obžalovaným restaurace a odcházeli až v 0.30 hod. následujícího dne. Potvrdil, že obžalovaný neměl peníze a že se s ostatními dohodli, že mu zaplatí každý dvě nebo tři piva. Potvrdil, že obžalovaný měl v restauraci v C [REDACTED] dluh asi 4 000,- Kč.

L [REDACTED] Z [REDACTED], matka obžalovaného, a P [REDACTED] Z [REDACTED], jeho bratr, využili v tomto řízení svého práva nevypovídat.

Svědék M [REDACTED] Š [REDACTED], který je provozovatelem restaurace S [REDACTED] v C [REDACTED], uvedl, že se s obžalovaným dohodl, že pokud nebude mít peníze, dluh za konzumaci mu poznamená a později jej obžalovaný zaplatí. Uvedl, že obžalovaný dodržoval dohodu a dluh, který dosahoval výše 400 – 500,- Kč, vždy zaplatil. Počátkem října svědek zjistil, že svědek R [REDACTED], se kterým se svědek v restauraci střídá, umožnil obžalovanému dluh ve výši 6 500,- Kč, protože mu půjčoval i hotovost do výherních přístrojů. V sobotu 11. 10. 2003 dopoledne přišel obžalovaný do restaurace a zaplatil část dluhu ve výši 4 000,- Kč s tím, že zbytek zaplatí o výplatě.

Svědék J. R. potvrdil, že obžalovanému dával na dluh a půjčoval mu v říjnu peníze do automatů a že dluh dosáhl asi 5 000,- Kč. Uvedl, že když to svědek Š. při kontrole zjistil, zakázal dál obžalovanému dávat na dluh, dokud nezaplatí. Když svědek obžalovaného upomínal, slíbil mu zaplatit do týdne. Podle svědka potom obžalovaný do restaurace přišel a zaplatil 2 000 nebo 3 000,- Kč, jednalo se o všední den, protože v sobotu a v pátek večer se tam nachází více hostů. Svědek tvrdil, že u toho nebyl svědek Š., který do restaurace chodil obvykle ve všední den ráno.

Svědék M. U. uváděl, že pro něj obžalovaný vykonal práci, za kterou se mu chtěl odměnit tím, že jej pozve do restaurace, ale obžalovaný vysvětloval, že tam má dluh a že se mu tam nechce chodit, proto mu svědek dal 500,- Kč v hotovosti.

Svědék J. S. uvedl, že za ním obžalovaný přijel a nabízel mu ke koupi zlatý proplétaný prstýnek a dva nebo tři řetízky, na jednom z nich byl přívěsek velikosti padesátníku. Svědek jej odmítl, ale protože obžalovaný naléhal, že potřebuje peníze, telefonoval svědku T., zda nemá o tyto věci zájem. Uvedl, že telefonoval z mobilního telefonu obžalovaného.

Svědék J. T. potvrdil, že mu svědek S. telefonicky nabízel koupi řetízků, ale odpověděl mu, že zlato nekupuje. Uvedl, že obžalovaného nezná a že s ním nehovořil.

Svědék P. Č., majitel bazaru v P., vypověděl, že vykoupil od P. Z. dne 16. 10. 2003 zlatý prsten a hodinky zn. Čajka. Svědek předložil smlouvu o výkupu, kterou s obžalovaným sepsal a na níž je uvedeno jeho rodné číslo. Svědek tvrdil, že číslo kontroloval z občanského průkazu, protože nejprve napsal toto číslo s datem narození obžalovaného obvyklým způsobem a poté jej opravil do správného tvaru. Vysvětloval to tím, že totožnost určitě ověřil, ale že je možné, že mu datum narození začal prodávající diktovat a když si uvědomil, že píše údaj špatně, musel jej opravit. Dále svědek předložil obžalovaným podepsaný výdajový doklad o vyplacení peněz.

Námítky obžalovaného, který tvrdil, že smlouvu nepodepisoval, vyvrací odborné vyjádření Policie ČR, kriminalistického ústavu, o zkoumání ručního písma. Obžalovaný poskytl srovnávací materiál dobrovolně, dále byly použity jeho podpisy, které byly součástí spisu a jeho podpisy na evidenční kartě návštěv z pobytu ve vazbě. Podle závěru tohoto vyjádření jsou na předložené smlouvě a výdajovém dokladu pravé podpisy obžalovaného. Vyjádření

obžalovaného při hlavním líčení, že podpisy nejsou pravé a že jejich součástí nebyla tečka, kterou při podpisu dělá, je naprosto bez významu a nemůže být pravdivé, neboť již v době, kdy byly doklady ke zpracování odborného vyjádření předloženy, byl podpis stejný, neboť interpunkční tečka je jako součást podpisu popisována již v odborném vyjádření.

Svědky B. Č. popsala, že navštívila poškozenou K. Š. 10. 10. 2003 po 18.00 hod. Poškozená jí popisovala, co dělala celý den a svěřovala se jí, že následující den pojedje do Prahy a že s sebou poveze ovoce pro sestřenici. Ukazovala jí připravenou tašku. Dále vědkyně popisovala, že se jí poškozená svěřila, že dva dny předtím, tedy ve středu, po 20.00 hod. u ní někdo zvonil. Oknem viděla muže skrčeného u sloupku verandy, proto zavolala policii, ale v době příjezdu hlídky na místě již nikdo nebyl. Popisovala, že muž byl „vlasatý“. Svědkyně uvedla, že poškozená nosila trvale na krku dva řetízky, na jednom byl kulatý přívěsek. Prstýnky si brala, když někam jela.

Vyslechnuti byli i V. H. a M. H., kteří dle obžalovaného měli vidět poškozenou ještě dne 11. 10. 2003. Z výpovědi svědka H. bylo zjištěno, že při jízdě autem kolem 7.45 hod. viděl jet ženu na kole a domníval se, že se jedná o poškozenou. Řekl před manželkou, že je to poškozená Š. Svědkyně H. potvrdila toto vyjádření s tím, že si cyklistky všimla až po upozornění manželem a také se domnívala, že jde o poškozenou, ale více ji nesledovala, do obličeje jí neviděla. Tím, že by šlo o poškozenou, si nebyl jistý žádný ze svědků.

Svědky M. D. potvrdila, že byla s poškozenou dohodnuta, že na ni bude čekat v Praze na Masarykově nádraží ve 12.00 hod., místo ní na poškozenou čekala dcera svědkyně, čekala ještě u dvou dalších vlaků, ale poškozená nepřijela. Pokoušela se potom poškozené telefonovat, ale ani jednou se nedovolala.

Bylo zjištěno, že poškozená byla v pravidelném častém kontaktu se svými dcerami V. T. a K. P. V přípravném řízení byla vyslechnuta pouze svědkyně T. V době konání hlavního líčení byla K. P. v nemocnici a s ohledem na nejistou délku léčby bylo od jejího výsledku upuštěno, neboť by vypovídala ke stejným okolnostem, jako její sestra. Svědkyně T. vypověděla, že se snažila poškozené v sobotu telefonovat, ale sestra jí řekla, že poškozená jela do Prahy. Domnívala se, že se poškozená vrátí později. V ranních hodinách již byla

upozorněna sousedy, že je rozbité sklo u dveří domku poškozené. Jela na místo, protože měla klíče od domku, a vstupní dveře byly zamčené. Klíče poškozené nenašli. Uvedla, že poškozená nechávala i při zamčení dveří klíče v zámku. Svědkyně popsala nepořádek v koupelně domu a poukazovala na to, že tam byla i zubní protéza poškozené, přičemž poškozená nikdy neodcházela z domova bez ní. Svědkyně popisovala, že již při prvním vstupu do domu viděla krevní stopy v kuchyni, v koupelně, v ložnici na povlečení, v obývacím pokoji na koberci, na křeslech a na obývací stěně. Dále popsala odcizené věci. Uvedla, že nechybělo žádné oblečení poškozené, ale ztratila se taška, kterou nosila poškozená při cestě mimo domov, chybělo i pouzdro s doklady a používaná peněženka. Důchod dostávala poškozená na účet a z něj si pak vybírala měsíčně pravidelně 5 000,- Kč. Poslední výběr této částky je z 2. 10. 2003. Dále popsala, že byly odcizeny hodinky v podobě přívěsku na krk na řetízku. Poškozená měla dva řetízky, které nosila stále na krku a jeden z nich byl zlatý s kulatým přívěskem, druhý řetízek byl z jiného kovu. Nosila náušnice z dvojího zlata a k nim měla prstýnek. Při hlavním líčení svědkyně popisovala, že později zjistila, že chybí souprava náušnic, přívěsku a prstenu s českými granáty a několikero náramkových hodinek.

První ohledání místa činu se uskutečnilo dne 12. 10. 2003, poté, co bylo zjištěno, že skleněná výplň vstupních dveří domu poškozené K [REDAKCE] Š [REDAKCE] je rozbitá. Poškozená se v domě nenacházela. V protokole bylo popsáno za vstupnímu dveřmi rozbité sklo z výplně dveří a shrnutý koberec. V koupelně se nacházely ve vaně kusy omítky, prádelní šňůra byla nad vanou svěšena k zemi. Dále bylo popsáno poškozené vnitřní křídlo okna v koupelně, které mělo prasklý rám a rozbité sklo. Na botníku u telefonu ležely bankovky v hodnotě 250,- Kč, v kuchyni u peněženky leželo 300,- Kč. Závěsy v oknech byly zataženy, na posteli v ložnici byly rozhozené lůžkoviny. Samostatně pak byly popsány zajištěné biologické stopy, většinou popsané jako stopy krve. Nacházely se na dveřích do koupelny, v koupelně na podlaze a na pračce a v kuchyni na podlaze. Ohledání místa činu bylo provedeno znovu ještě následující den, tedy již poté, kdy byl umožněn do domu přístup rodině a kdy byla některá místa uklizena. Při tomto úkonu byly popsány biologické stopy na křeslech v obývacím pokoji, a na koberci v blízkosti křesel, dále byl v ložnici nalezen ruční trezorek a na lůžku se nacházely krevní stopy na prostěradle, dále byly popsány v koupelně krevní stopy na vstupních dveřích, na pračce, na hadru na mytí podlahy, na přetržené prádelní šňůře a na koberečku. Při obou těchto úkonech byla vyhotovena fotodokumentace, kterou měl soud k dispozici.

Orgány policie bylo opakovaně prováděno pátrání v okolí místa činu, ale tělo poškozené nalezeno nebylo. Poškozená se nenachází ani v nemocnicích ve středních Čechách a nebyla ani účastnicí dopravní nehody v této oblasti. Ze záznamu hlídky PČR OO P [REDAKCE] vyplývá, že dne 8. 10. 2003 oznámila poškozená v 19.56 hod., že neznámý člověk nejprve zazvonil u vrat a poté vlezl na zahradu u jejího domu. V době příjezdu hlídky na místo nikdo zastižen nebyl, nebyly nalezeny ani žádné stopy.

Kopie zdravotnické dokumentace pořízená pro potřeby spisu prokazuje, že poškozená netrpěla žádnou chorobou, která by mohla ovlivnit její chování v době, kdy k činu došlo. Naposled byla u lékařky právě dne 10. 10. 2003, kdy jí byly předepsány léky na nespavost a vložky na inkontinenci.

Z odborného vyjádření z oboru kriminalistiky, odvětví genetická expertiza, P ČR, Správa Jihomoravského kraje, Brno, odboru kriminalistické techniky a expertiz, bylo zjištěno, že stopy zajištěné na rámu okna v koupelně a dvě stopy z koberce v pokoji vykazují v celém rozsahu použitého systému shodu s profilem DNA stanoveným ze srovnávacího vzorku obžalovaného. Otěr na prádelní šňůře nese biologický materiál osoby ženského pohlaví. Další část stop byla zkoumána P ČR, Kriminalistickým ústavem Praha, a ke zkoumání byly předloženy stopy, které předchozím uvedeným pracovištěm zkoumány nebyly. Zkoumané stopy obsahovaly stejný DNA profil ženského původu a porovnáním s DNA profily dcer poškozené K [REDAKCE] Š [REDAKCE] bylo zjištěno, že DNA profil nalezený ve stopách zajištěných na místě činu může patřit společné matce obou žen.

Na základě příkazu k odposlechu, který vydal 15. 10. 2003 pod sp. zn. Nt 761/2003 Okresní soud Praha – východ, byl proveden odposlech mobilního telefonu užívaného obžalovaným a dne 16. 10. 2003 se uskutečnil jeho rozhovor s druhou osobou na telefonní číslo, které dle výpovědi svědka T [REDAKCE] je jeho služební. Volaný je dotazován, zda má zájem o hodinky a zlaté řetízky a odpověděl záporně. Z odborného vyjádření Kriminalistického ústavu v Praze z oboru kriminalistika, odvětví kriminalistická audioexpertiza, vyplývá, že obžalovaný může přicházet v úvahu jako mluvčí, který ve zkoumaném telefonátu pronesl výrok „Předám, jo? J [REDAKCE]“.

Hodinky, které vykoupil svědek Č [REDAKCE] od obžalovaného, byly předloženy svědkyni T [REDAKCE], která je označila jako hodinky své matky.

Výpis z bankovního účtu poškozené potvrzuje, že vybrala 2. 10. 2003 v hotovosti 5 000,- Kč.

Ze zpráv zaměstnavatele obžalovaného a výpisu z jeho účtu vyplývá, že do zaměstnání nastoupil 24. 9. 2003, mzda ve výši 2 512,- Kč byla připsána na jeho účet 3. 10. 2003 a téhož dne vybral celkem 2 500,- Kč. Od 1. do 13. 10. 2003 byl obžalovaný v pracovní neschopnosti.

Podle sdělení Vězeňské služby ČR byl obžalovaný léčen pro úbytek krevních destiček, v době poslední kontroly byl stav již téměř kompenzován. Bylo doporučeno vyšetřit prodlouženou krvácivost. Záznam o krvácení z nosu v dokumentaci z výkonu trestu není. Ze zprávy Nemocnice Kolín vyplývá, že obžalovaný byl vyšetřen na transfúzním a hematologickém oddělení na základě doporučení VS ČR pro podezření na trombocytopenii a trombocytopatii dne 28. 5. 2003. Diagnóza nebyla potvrzena a k další kontrole se obžalovaný nedostavil. V téže nemocnici byl hospitalizován od 4. 8. do 11. 8. 2003 pro poranění ledviny. Dárcem krve v tomto zařízení nikdy nebyl.

Ze znaleckého posudku z oboru ekonomiky, odvětví ceny a odhady, byla zjištěna hodnota odcizených věcí v té výši, která byla shora uvedena. Pokud svědkyně T. [REDACTED] uvedla, že později zjistila, že se v domě nenachází další cennosti, má soud za to, že nelze prokázat, že by byly odcizeny věci, které svědkyně delší dobu neviděla a o nichž ani přesně nevěděla, kde je poškozená přechovává.

Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie, bylo zjištěno, že obžalovaný netrpí duševní poruchou chorobného charakteru a je stížen trvalou a neovlivnitelnou vadou osobnosti, která se nazývá smíšená porucha osobnosti, a projevuje se nepříznivými povahovými rysy jako je dissocialita, nezdrženlivost, nestálost, emoční labilita, zvýšená iritabilita a explosivita. Tato vada osobnosti neměla na jeho jednání forenzně významný vliv. Nebyla zjištěna závislost na alkoholu ani na jiných návykových psychotropních látkách. Nebyla zjištěna ani porucha sexuální preference. Znalci proto dospěli k závěru, že v době spáchání činu byly ovládací i rozpoznávací schopnosti u obžalovaného zachovány. Psycholog hodnotil obžalovaného jako poruchovou osobnost, psychopaticky nevyrovnanou, která má rysy asociality, impulsivity, vzdorovitosti a emocionální oploštělosti, volní složka osobnosti je poruchová se sklonem k impulzivním reakcím. Silnější impulsy k agresivním reakcím nejsou dostatečně tlumeny pomocí inhibičních mechanismů. Intelekt je

na dolní hranici pásma podprůměru. Předpoklady pro převýchovu hodnotí znalec jako extrémně nepříznivé.

Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 21. 10. 1993, sp. zn. 4T 50/93, byl obžalovaný uznán mimo jiné vinným pokusem tr. činu vraždy podle § 8 odst. 1, 219 odst. 1, 2 písm. f) tr. zákona, kterého se dopustil dne 26. 7. 1992 ve 21.35 hod. v C [redacted], okres Kolín, když vnikl pootevřeným oknem v přízemí do domu čp. [redacted] v ulici N [redacted], když v úmyslu donutit poškozenou M [redacted] V [redacted] nar. [redacted] k vydání peněz, přikázal poškozené, aby se svlékla, udeřil ji opakovaně rukou do obličeje, až upadla a také ji rdousil, a z peněz vydaných poškozenou převzal 3 800,- Kč a dále se zmocnil jejích hodinek v hodnotě nejméně 200,- Kč; posléze ji tlakem na šíji donutil vejít do koupelny a přinutil ji, aby vlezla do vany, do níž napouštěl vodu a poškozené, která ve vaně klečela, násilím opakovaně ponořoval hlavu obličejem pod vodní hladinu, aby se jí zbavil, až přestala jevit známky života a teprve potom byt opustil; poškozená se probírala z bezvědomí až po několika hodinách a byla hospitalizována. Z odůvodnění rozsudku dále vyplývá, že obžalovaný požadoval od poškozené od počátku, aby se svlékla, když mu odmítala vydat požadované peníze, udeřil ji rukou v rukavici tak, že upadla na zem, poté ji donutil k vydání peněz a následně jí opakovaně ponořil hlavu do vany s vodou, až přestala jevit známky života. Obžalovaný popíral, že by se činu dopustil a tvrdil, že se uvedeného dne vrátil z restaurace asi ve 21.30 hod. a poté již zůstal doma. Tvrdil, že si jej mohla poškozená splést s jeho dvojníkem V [redacted] Š [redacted], který je mu podobný. Bylo však zjištěno, že jmenovaný byl v té době ve výkonu trestu.

Z rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 14. 9. 1988, sp. zn. 1T 127/88, bylo dále zjištěno, že dne 2. 3. 1988 ve 20.20 hod. v C [redacted], okr. Kolín, v domě č.p. [redacted] přepadl obžalovaný společně s V [redacted] V [redacted] v domě čp. [redacted] H [redacted] J [redacted], nar. [redacted], v úmyslu zmocnit se jejích peněz, spoutali ji a vyhrožovali jí nožem, aby jim dala peníze, které jí v částce 584,- Kč odcizili. Obžalovaný Z [redacted] svou účast na činu popíral a tvrdil, že byl v té době na ubytovně. Usvědčil jej spoluobžalovaný V [redacted], který popsál, že se dohodli na přepadení poškozené, protože předtím již provedli vloupání do neobydleného domu a když výtěžek nebyl valný, dohodli se na přepadení poškozené J [redacted]. Nejprve přešli plot, poté zazvonili u domu a když vyšla, zatahl ji V [redacted] dovnitř, obžalovaný zamkl a pak ji ohrožovali noži, aby řekla, kde má peníze. Poškozené svázali ruce šátkem a peníze jí odcizili. Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 23. 11. 1988, sp. zn. 8To 545/88, bylo odvolání obžalovaného proti uvedenému rozsudku zamítnuto.

Soud po zhodnocení provedených důkazů jednotlivě i v jejich souhrnu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. dospěl k závěru, že poškozená Š[] byla usmrcena a její tělo pachatel ukryl na neznámém místě. K tomuto závěru vede skutečnost, že ačkoli byla poškozená v pravidelném kontaktu s dcerami a dalšími příbuznými, dosud o sobě nedala vědět. Přitom se jednalo sice o starší ženu, která však byla fyzicky i psychicky zcela zdravá. Nechybělo žádné její oblečení, v domě zůstala její zubní protéza a taška připravená na cestu a poškozená neodvolala schůzku s příbuznými na nádraží. Poškozená nebyla ani ošetřena v nemocnici ve Středočeském kraji. Soud proto považuje za vyloučené, aby poškozená opustila bydliště sama. Dále bylo zjištěno, že poškozená byla věřící katoličkou, v pátek byla odpoledne v kostele v P[] a měla v úmyslu jet v sobotu na akci pořádanou církví. Lze proto vyloučit i verzi, že by navázala kontakt s nějakou náboženskou sektou a zdržovala se ve společnosti jejích členů. V domě byly nalezeny stopy krve poškozené a taková stopa je i na přetržené prádelní šňůře, jejíž zavěšení bylo vytrženo ze zdi v koupelně. Těžko si lze představit, že by takové poškození mohla způsobit sama poškozená. Přitom poškození okenního rámu zevnitř lze vysvětlit právě snahou poškozené otevřít okno v rámci obrany před útočníkem, manipulovala s ním větší silou, než bylo nutné. Pokud jde o dobu spáchání činu, vzal soud za prokázané, že k němu došlo v noci z 10. na 11. 10. 2003, neboť kolem 19.00 hod. s poškozenou ještě hovořila svědkyně Č[] a následující den dopoledne již poškozená nebrala telefony, nepřijela na dohodnutou schůzku a nikdo ji prokazatelně neviděl.

Poškození vstupních dveří do domu potvrzuje, že do něj vnikla násilím cizí osoba. Výpovědi svědkyně T[] je potvrzováno, že poškozená měla ve zvyku nechávat po zamčení klíč v zámku a že neměla doma rezervní klíče. To vede k závěru, že pachatel vnikl do domu po rozbití skleněné výplně vchodových dveří, po činu měl možnost dveře za sebou zamknout.

Soud dospěl na základě nálezu krevních stop, z nichž bylo zjištěno, že mají stejný profil DNA jako krev obžalovaného, k závěru, že obžalovaný se musel v domě poškozené zdržovat a že zde zanechal tyto krevní stopy. Jeho tvrzení, že někdo stopy vytvořil pomocí krve, kterou daroval, je nelogické. Obžalovaný nebyl dárce krve, takže neexistovalo větší množství krve, která by k tomu mohla posloužit. Obžalovanému byly pouze provedeny běžné odběry za účelem laboratorních vyšetření při jeho hospitalizaci v srpnu 2003, což znamená, že bylo k dispozici pouze malé množství krve odpovídající potřebám uskutečněných vyšetření, která při nich byla spotřebována. Kromě toho, k tomu, aby někdo uchoval vzorek jeho krve od uvedeného odběru do doby činu a poté

jej použil k vytvoření krevních stop v domě poškozené, by musel mít k takovému činu motiv. Obžalovaný byl v minulosti opakovaně ve výkonu trestu a v bydlišti se zdržoval pouze krátkou dobu. Z výpovědí svědků, kteří s ním byli v kontaktu, vyplynulo, že se mu snažili začlenění do běžného života usnadnit a podporovali jej, nebylo zjištěno, že by jej někdo poškozoval. Ani obžalovaný neuvedl nic, čím by možnost takového chování další osoby vysvětlil. Kromě toho by taková osoba musela mít motiv nejen k tomu, aby proti obžalovanému vytvořila důkazy, které by jej usvědčovaly z velice závažného trestného činu, ale musela by mít i motiv usmrtit poškozenou. Provedené důkazy však vedly k závěru, že poškozená byla ve svém okolí oblíbena, lidem pomáhala a neměla žádné konflikty. Obstát nemůže ani argument obžalovaného, že kdyby byl pachatelem, neposkytl by dobrovolně vzorky srovnávacího biologického materiálu. Obžalovaný byl k tomuto úkonu vyzván v souladu s ust. § 114 odst. 2 tr. ř. a v případě neuposlechnutí by mohl být sankcionován. Již z předchozího trestního řízení měl obžalovaný zkušenost, že biologický materiál od něj byl získán bez jeho vyjádření, a proto se zcela logicky po svém zadržení úkonu musel podrobit, protože v podstatě neměl jinou možnost. Obhajoba obžalovaného je zcela stejná, jako tomu bylo v ostatních případech trestního stíhání v minulosti, neboť i dříve tvrdil, že pachatelem činu byla jiná osoba. Soud proto dospěl k závěru, že poškozenou Š. [redacted] usmrtil obžalovaný a její tělo poté ukryl na neznámém místě, aby tím snížil riziko prozrazení. Pokud jde o motiv jednání obžalovaného, lze prokázat pouze to, že byl zistný. Obžalovaný po propuštění z výkonu trestu několik měsíců nepracoval a pobíral pouze dávky sociální péče. Jeho výdělek za září byl nízký a vybral si mzdu z účtu týž den, kdy mu tam byla připsána. Jednalo se o částku nižší, než byl jeho dluh a v té době jej nezaplatil. Dále do restaurací chodil obžalovaný bez peněz, z výpovědí svědků V. [redacted], K. [redacted], K. [redacted] vyplývá, že za něj střídavě platili. Skutečnost, že obžalovaný měl v restauraci „S. [redacted]“ v C. [redacted] dluh, potvrzuje i svědek M. [redacted] U. [redacted].

Nelze sice vyvrátit tvrzení obžalovaného, že po propuštění z výkonu trestu měl peníze, které nebyly v evidenci věznice, ale bylo prokázáno, že měl dluh v restauraci v přesně nezjištěné výši přesahující 5 000,- Kč, a že byl upomínán o jeho zaplacení. Pokud by tedy chtěl zaplatit dluh z úspor, případně z výplaty, mohl tak učinit dříve a neměl by pak důvod nechávat si platit útratu v restauraci od známých. Je vyvráceno jeho tvrzení, že peníze měl doma a zaplatil na požádání, neboť placení dluhu odkládal a k tomu by neměl důvod. Poškozená měla z cenných věcí alespoň dva řetízky na krku a z domu se ztratily cennější věci a peníze, které krátce předtím vybrala v bance na běžnou útratu. Pokud jde o výši odcizené částky, vycházel soud z toho, že podle svědků se muselo jednat

minimálně o tuto částku, neboť jinak by nemohl zůstat v restauraci další dluh, který svědci popsali. Pokud si poškozená vybrala peníze na běžnou potřebu týden před činem, musela z nich již část utratit. V době ohledání bylo nalezeno ještě 550,- Kč v hotovosti. Ani zjištěný motiv pachatele není v rozporu s tímto nálezem, neboť mu šlo zjevně o nalezení větší částky, případně cenných věcí, a mohl peníze položené stranou přehlédnout, případně je v domě v důsledku manipulace s tělem poškozené zapomenout.

Dále bylo prokázáno, že obžalovaný krátce po činu věci prodával, aby získal peníze a platil část svého dluhu v restauraci. Okolnost, že již předchozího trestného činu se obžalovaný dopustil vůči sousedce poškozené Š. a že i poškozená z jeho předchozí trestné činnosti bydlí blízko těchto žen, nebyla nijak zohledněna, neboť se nepodařilo prokázat, že by byla jiná souvislost mezi trestnou činností než ta, že obžalovaný z místa bydliště věděl, které ženy bydlí samy a kde může očekávat zisk. Obžalovaný byl formálně do 13. 10. 2003 nemocen. Sám uvedl, že i v pracovní neschopnosti, kdy měl fixaci na jedné dolní končetině, jezdil na kole do restaurace a v době činu mu již byla fixace sejmuta a byl schopen od pondělí nastoupit do práce a vykonávat fyzickou práci. Nic tedy nenásvědčuje tomu, že by nebyl schopen činu se dopustit. Je nepochybné, že ukrytí těla poškozené muselo být pro obžalovaného riskantní, neboť ji musel odnést z domu a poté minout přinejmenším několik domů, aby se dostal do neobydlených míst. Nebylo však zjištěno, že by jej někdo přistihl a vzhledem k tomu, že v předchozím případě poškozenou V. opustil poté, co ji topil ve vaně, až když přestala jevit známky života, je nepochybné, že v tomto případě chtěl mít jistotu, že mu nebude hrozit prozrazení ze strany poškozené a mohl se i domnívat, že tím sníží riziko prozrazení.

Návrh obžalovaného na opakovaný výslech svědkyně T. na výslech svědkyně P. a svědků Č. a C. soud zamítl. Tito svědci měli být na návrh obžalovaného vyslechnuti k úřednímu záznamu (č. l. 321-323), který vypracoval 13. 10. 2003 za Okresní ředitelství Policie ČR Kolín por. C. a v němž uvedl, že dcery poškozené našly v příruční pokladně 2 000,- Kč. Soud se touto listinou jako důkazem nezabýval. Vycházel z protokolu o ohledání, z něhož bylo zjištěno, že při dodatečném ohledání místa činu byl v ložnici nalezen příruční trezorek, který nebyl otevřen a nenacházely se na něm daktyloskopické stopy. Svědkyně T. byla vyslýchána později, o nález uvedené částky nevypovídala a po konkrétním dotazu uvedla, že si na nic takového nepamatuje a že musely být odcizeny 4 000,- Kč, tedy že poškozená vybrala 5 000,- Kč a utratila asi 500,- Kč a 500,- Kč v domě zůstalo. Svědkyně byla k této skutečnosti konkrétně dotazována, proto nebyl důvod její

výslech opakovat. Vzhledem k nepřesnosti její výpovědi vycházel soud z minimální částky, kterou obžalovaný mohl odcizit, tedy z částky, kterou uhradil dluh v restauraci a další dokazování v tomto směru nebylo prováděno, zejména proto, že od policistů, tedy zpracovatele úředního záznamu a orgánu provádějícího vyšetřování, nelze bližší vysvětlení v současné době očekávat.

Při právním hodnocení soud vycházel z toho, že od počátku muselo být cílem obžalovaného poškozenou usmrtit a zmocnit se věcí z jejího majetku. Jednal tedy v přímém úmyslu ve smyslu § 4 písm. a) tr. zák. a přímý úmysl zahrnuje též zjištěný záměr. Obžalovaný již byl odsouzen pro pokus tr. činu vraždy podle § 8 odst. 1, 219 odst. 1, 2 písm. f) tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 12 roků, z jehož výkonu byl podmíněně propuštěn dne 6. 5. 2003. Dopustil se tedy krátce po propuštění z výkonu trestu stejného trestného činu se stejným záměrem. Zjištěný úmysl a opětovné spáchání činu jsou nepochybně okolnostmi podstatně zvyšujícími stupeň nebezpečnosti činu pro společnost, a proto bylo jednání obžalovaného právně kvalifikováno podle § 219 odst. 1, 2 písm. c), h) tr. zák.

Při úvaze o trestu vycházel soud z ust. § 23 odst. 1 tr. zákona, který stanoví, že účelem trestu je chránit společnost před pachateli trestných činů, zabránit odsouzenému v dalším páchání trestné činnosti a vychovat jej k tomu, aby vedl řádný život a tím výchovně působit i na ostatní členy společnosti, a z ust. § 31 odst. 1 tr. zákona, podle něhož při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlédne soud ke stupni nebezpečnosti činu pro společnost, k možnosti nápravy a poměrům pachatele.

Stupeň nebezpečnosti činu pro společnost je podle § 3 odst. 4 tr. zákona dán zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou.

Obžalovaný byl v minulosti již osmkrát soudně trestán. Poprvé byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Kolíně ze dne 20. 5. 1980, sp. zn. 3T 258/80, pro tr. čin pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců, jehož výkon byl původně podmíněně odložen, ale následně bylo rozhodnuto, že se odsouzený ve zkušební době neosvědčil a trest vykoná. Ve výkonu trestu byl odsouzený v době od 30. 9. 1981 do 30. 5. 1982. Dále byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Kolíně ze dne 5. 5. 1981, sp. zn. 2T 460/80, pro stejný trestný čin a trest vykonal vazbou v době od 7. 9. 1980 do 7. 5. 1981. Ještě další trestnou činnost spáchal

odsouzený rovněž jako mladistvý a byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Kolíně ze dne 21. 9. 1982, sp. zn. 3T 384/82, pro pokus tr. činu krádeže podle § 8 odst. 1, 247 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku, který vykonal v době od 3. 6. 1982 do 3. 6. 1983. Rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 9. 12. 1983, sp. zn. 1T 620/83, byl P. Z. uložen trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců pro tr. čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. a) tr. zák. a tr. čin krádeže podle § 247 odst. 1 tr. zák. Trest odnětí svobody vykonával od 20. 9. 1983 do 20. 3. 1986. Rozsudkem Okresního soudu v Kolíně ze dne 14. 9. 1988, sp. zn. 1T 127/88, který již byl citován, byl ukládán souhrnný trest též za pokus tr. činu ublížení na zdraví podle § 8 odst. 1, 222 odst. 1 tr. zák. a tr. čin výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zák. Tento trest v původní výměře 7 roků vykonával obžalovaný v době od 2. 3. 1988 do 2. 11. 1992, neboť mu byla část prominuta na základě amnestie. Amnestován mu byl i celý trest uložený rozsudkem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 23. 3. 1989, sp. zn. 3T 21/89, který mu byl uložen za tr. čin útoku na veřejného činitele podle § 156 odst. 2 tr. zák. Z uvedeného vyplývá, že kromě dvou odsouzení pro velmi závažnou trestnou činnost byl obžalovaný odsouzen jak pro majetkovou tak pro násilnou trestnou činnost. Doba pobytu na svobodě byla vždy tak krátká, že nejdelší období bylo jeden a půl roku před odsouzením pro tr. čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. a i v této době se dopustil trestné činnosti již 6. 6. 1987, tedy necelý rok po propuštění z výkonu trestu. V ostatních případech nebyla doba jeho pobytu na svobodě delší než půl roku.

K osobě obžalovaného bylo zjištěno, že pracoval od 24. 9. 2003 do 31. 10. 2003 a byl hodnocen jako klidný a své pracovní povinnosti vykonával svědomitě. Je však nutno hodnotit i to, že obžalovaný byl od 2. 10. do 13. 10. 2003 v pracovní neschopnosti, takže doba, během níž jej mohl zaměstnavatel blíže poznat, byla krátká. Ve zprávě o pověsti je uvedeno, že obžalovaný není zpracovateli blíže znám.

Stupeň nebezpečnosti činu obžalovaného pro společnost je mimořádně vysoký. Vyplývá to ze skutečnosti, že se obžalovaný dopustil jednoho z nejzávažnějších trestných činů, jehož objektem je život druhého člověka. Čin spáchal s vysokou mírou chladnokrevnosti, protože tělo poškozené ukryl na takovém místě, že nebylo dosud nalezeno, přestože byly využity všechny možnosti, které má policie a do pátrání se zapojili i občané z obce. Obžalovaný proto musel mít předem připravený plán, jak se těla oběti zbavit. Ke spáchání činu jej zjevně dovedla potřeba uhradit dluh, který v podstatě nebyl vysoký a obžalovaný neváhal pro to, aby získal hodnotu několika tisíc korun, usmrtit

člověka. Zneužil znalosti místních poměrů a podmínek ke spáchání tr. činu. Zjistná motivace, stejně jako skutečnost, že obžalovaný má za sebou opakovaný postih pro trestnou činnost gradující se závažnosti, je skutečností, která podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti jeho činu, jak již bylo uvedeno. Stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zvyšuje i skutečnost, že obžalovaný svým jednáním naplnil dvě kriteria, která jsou jinak samostatně podmínkou pro použití přísnější trestní sazby.

Obžalovaný se dopustil trestné činnosti ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu pro pokus téhož trestného činu. Jak ze závěrů znaleckého posudku tak z celkového hodnocení jeho dosavadního života dospěl soud k závěru, že obžalovaný již prokázal, že je sice schopen podrobit se režimu výkonu trestu, ale že na jeho nápravu výkon trestu odnětí svobody dosud nezapůsobil.

Za tr. čin vraždy podle § 219 odst. 2 tr. zák. může být uložen trest odnětí svobody v trvání od dvanácti do patnácti roků nebo trest výjimečný. Za takový trest se podle § 29 odst. 1 tr. zákona považuje trest odnětí svobody v trvání od patnácti do dvaceti pěti let nebo trest odnětí svobody na doživotí. Podle odst. 3 citovaného ustanovení může soud uložit trest odnětí svobody na doživotí, pokud odsuzuje pachatele tr. činu vraždy podle § 219 odst. 2 tr. zák. a pokud pachatel zavinil smrt jiného úmyslně, pokud stupeň nebezpečnosti činu pro společnost je mimořádně vysoký vzhledem k zvlášť zavrženíhodnému způsobu provedení činu nebo ke zvlášť zavrženíhodné pohnutce nebo ke zvlášť těžkému a těžko napravitelnému následku a pokud uložení takového trestu vyžaduje účinná ochrana společnosti nebo není naděje, že by pachatele bylo možno napravit trestem odnětí svobody nad patnáct až do dvaceti pěti let. V tomto případě je třeba považovat za zavrženíhodný způsob provedení činu, když obžalovaný vnikl do domu poškozené v době, kdy mu podle světa muselo být zřejmé, že je doma a že bude muset reagovat i na její přítomnost, přestože během dne bylo možno do domu vniknout v době, kdy poškozená nebyla doma. Předem tedy věděl, že poškozenou usmrtí, musel vědět i to, jak naloží s jejím tělem. Za zavrženíhodnou je proto nutno považovat i pohnutku. Obžalovaný se tohoto jednání dopustil se záměrem získat peníze na úhradu svého dluhu v restauraci. Zmařil tedy lidský život přesto, že si musel být vědom toho, že poškozená žije skromně a jedná se o důchodkyni, jejíž úspory nemohou být nikterak vysoké. Závažnost trestné činnosti obžalovaného se zvyšuje, aniž by vykonané tresty ovlivnily jeho způsob života. Uložení trestu na doživotí proto vyžaduje ochrana společnosti a současně je splněna i druhá podmínka, neboť dokazování vedlo k závěru, že nelze očekávat, že by obžalovaný byl napraven trestem odnětí

svobody v rozmezí patnácti až dvaceti let. Soud proto dospěl k závěru, že jsou v tomto případě splněny podmínky pro uložení trestu odnětí svobody na doživotí, neboť jedině tento trest je dostatečný vzhledem ke spáchané trestné činnosti a osobnosti obžalovaného.

Podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zák. je nutno obžalovaného, kterému byl uložen trest za zvlášť závažný tr. čin, zařadit do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle odst. 3 citovaného ustanovení není u osob, kterým je ukládán trest výjimečný, možno rozhodnout o jiném zařazení, proto bylo o zařazení obžalovaného pro výkon uloženého trestu rozhodnuto tak, jak je ve výroku uvedeno.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení prostřednictvím zdejšího soudu k Vrchnímu soudu v Praze.

Ve stejné lhůtě je odvolání třeba odůvodnit tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo.

Odvolání může podat státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká, a to též proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže mohlo způsobit, že je výrok nesprávný nebo že chybí. Poškozený může rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Státní zástupce musí uvést, zda odvolání podává, byť i zčásti, ve prospěch či v neprospěch obžalovaného.

Odvolání je možno opřít o nové skutečnosti a důkazy.

V Praze dne 1. července 2004

Za správnost vyhotovení
Martina Simonidesová

JUDr. Oldřiška R y s o v á, v. r.
předsedkyně senátu